

Arrest

nr. 182 674 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen, op 16 mei 2014 hebben ingediend om de ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard.

Gezien het verzoekschrift dat verzoekers op 17 februari 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de dezelfde beslissing.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. *Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak*

1.1. Verzoekers dienden op 19 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in functie van eerste verzoeker.

1.2. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 2 augustus 2011. Bij arrest van 17 oktober 2011 werd deze beslissing vernietigd.

1.3. Op 7 mei 2014 werd deze aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest 158.556 van 15 december 2015 werd deze beslissing vernietigd.

1.4. Na aanvulling van hun aanvraag met nieuwe medische attesten op 26 mei 2015 en 12 januari 2016 werd deze aanvraag op 16 februari 2016 ongegrond verklaard.

1.5. Op 16 oktober 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard met op 10 april 2014.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM. Ze tonen echter niet aan dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Het feit dat hun kind hier naar school gaat en naar de speelpleinwerking gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat deze niet in Georgië naar school kan gaan. De medische elementen (posttraumatische stress-stoornis) en het beroep op artikel 3 EVRM in deze medische context werd niet in hun voordeel weerhouden. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmaotiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het hier aangehaalde medische element, valt buiten de context van artikel 9bis.

De elementen van integratie (het feit dat ze sinds 2010 in Gistel verblijven, Nederlands hebben geleerd, werkdereid zijn, aan sport doen, actief zijn in de ouderraad, sociale banden hebben, hun jongste kind in België is geboren en verschillende integratiebewijzen voorleggen, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.6. Op 14 februari 2017 wordt ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13septies) en het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) en worden zij ondergebracht in de FITT-woning te Tubize.

Het is naar aanleiding van deze laatste bevelen dat het huidige verzoek tot voorlopige maatregelen werd ingediend. Verzoekers dienden ook op dezelfde datum een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de bevelen van 14 februari 2017 alsook een vordering tot schorsing bij voorlopige maatregelen tegen de beslissing van 16 februari 2016 waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. .

2. Ontvankelijkheid

2.1. Met betrekking tot de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu maken verzoekers het voorwerp uit van een beslissing van 14 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissingen, die aan de verzoekers werd betekend op dezelfde dag, maakt hun verwijdering imminent nu deze de vasthouding van de verzoekers bevelen in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekers hebben op vrijdag 17 februari 2017, een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 14 februari 2017 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid iuncto artikel 39/57, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 156.756, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

2.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. de verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid iuncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet);
2. de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid iuncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet)

De tijdigheid van de vordering wordt door de Raad noch door de verwerende partij betwist.

3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2. Beoordeling.

3.2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwens- rechtszekerheidsbeginsel. Zij lichten het middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België, niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden.

Verzoekers dienden op 16 oktober 2013 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. in zeggende ondermeer:

"Verzoekers zijn reeds drie jaar nauw verbonden met België. Ze hebben gedurende die ganse periode in GISTEL gewoond en hebben er meerdere vriendschappelijke contacten gelegd.

Verzoekers hebben beiden talrijke inspanningen geleverd om de Nederlandse taal te beheersen. Zo hebben ze zich ingeschreven voor verscheidene Nederlandse taalcursussen en hebben ze hiervan telkens het diploma behaald. (stuk 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 en 14) Ze hebben zich ook ingeschreven voor een basiscursus Word en Excel (stuk 1, 2 en 3), voor een cursus Maatschappelijke Oriëntatie (stuk 4 en 5), voor een naaicursus gevorderden (stuk 15), voor een deelname aan een babbelbox (stuk 16 en 17). Voor al deze cursussen slaagden ze en behaalden er het bepaalde diploma voor.

Daarnaast maakt Tamar LOMIDZE deel uit van de ouderraad van de basisschool van haar zoon. Ze is er al geruime tijd actief lid en helpt met de talrijke activiteiten die door de ouderraad worden georganiseerd. (stuk 23 en 24)

Bovendien maakt het gezin duidelijk deel uit van het dagdagelijkse leven in GISTEL. Ze beschikken over een bibliotheekpas, waar ze geregeld langsgaan om boeken te ontlenuen. (stuk 25 en 26) Ze zijn in het bezit van verschillende klantenkaarten van winkels te GISTEL. (stuk 29). Ze beschikken reeds gedurende drie jaar over een omnipas 25+ om gebruik te kunnen maken van het openbaar vervoer. (stuk 30) Ze beschikken beiden over een Belgisch rijbewijs. (stuk 31 en 32)

Tenslotte zijn ze ook geëngageerd in de basketbalclub, waarvan hun zoon lid is. Ze tonen betrokkenheid met de sport die hun zoon beoefent door aanwezig te zijn tijdens wedstrijden. Ze leven de afspraken die in het Nederlands gemaakt worden na en bieden een helpende hand indien nodig. (stuk 41 en 42)

Indien verzoekers hun aanvraag moet indienen in hun land van herkomst dan zullen alle inspanningen om zich te integreren een maat voor niets zijn geweest. Dit kan uiteraard niet de bedoeling zijn. Bijgevolg moeten verzoekers toegelaten worden om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in België in te dienen”.

In het verzoekschrift voeren verzoekers aan dat zij zich bevinden in bijzonder omstandigheden, wijzende op allerlei elementen die zijn vergaande bindingen met België ondersteunen, en die het voor hen bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

De bestreden beslissing worden de aangevoerde bindingen met België opgesomd met besluitende hierover (stuk 1):

“De elementen van integratie (...), behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet an 15.12.1980”.

In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de aangevoerde “bindingen met België”, waarvan de echtheid op geen enkel moment wordt betwijfeld. De bestreden beslissing overweegt echter dat geen rekening kan gehouden worden met elementen van integratie en verblijf aangezien dit enkel betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag.

Ten onrechte.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk (Parl.St. Doc 51-2478/008, p 10, RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, nr. 4; Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007, p. 7).

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003 N° 4).

Uit artikel 9bis Vw. kan nergens de voorwaarde afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten, ...

Integendeel, artikel 9bis §2 Vw stelt:

“ § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter”.

De wet bepaalt zeer duidelijk welke elementen niet in aanmerking kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bijzondere omstandigheden (bijv. elementen die reeds werden aangevoerd in een eerdere aanvraag). Bindingen met België worden hierbij nergens uitdrukkelijk uitgesloten.

Door verwerende partij wordt aldus een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis Vw. door op algemene wijze te stellen dat elementen die wijzen op de bindingen met het Rijk niet als een bijzondere omstandigheid in aanmerking kunnen worden genomen.

Het aangevoerde middel wordt geschonden.

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel omdat niet in concreto wordt verantwoord waarom de elementen niet worden aangenomen als bijzondere omstandigheden.

Zelfs indien de staatsecretaris de aanvraag soeverein kan beoordelen op grond van zijn discretionaire bevoegdheid, dan nog wordt van hem verwacht dat hij duidelijk uitlegt waarop een bepaalde beslissing is gesteund.

Opdat de motiveringsplicht haar doel zou bereiken, moet de motivering duidelijk zijn, d.w.z. "duidelijk en concreet de redenen doen kennen die haar kunnen verantwoorden" (RvS nr. 43.154, 3 juni 1993). Of een motivering duidelijk is, moet beoordeeld worden in concreto (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 1999, 150).

De motivering moet concreet en precies zijn (RvS nr. 48.053, 17 juni 1994; RvS nr. 73.228, 23 april 1998) en vage bewoordingen (RvS, stad Brugge, nr. 43.556, 30 juni 1993; Toelichting, Parl. St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/1, 9) of steriotiepe motieven zijn onwettig (RvS nr. 64.939, 28 februari 1997).

Reeds eerder werden beslissingen vernietigd omdat de administratie beslissing stijlfomules hanteerde als "om pedagogische redenen" (RvS nr. 48.005, 15 juni 1994) of "het bestaan van dienstredenen" (RvS nr. 44.141, 20 september 1993).

Het betreft in voorkomend geval een louter stereotype, weinig zeggende motivering. Verwerende partij verwerpt de aangehaalde elementen van integratie zondermeer, doch geeft nergens enige uitleg waarom deze elementen in voorkomend geval niet wijzen op een bijzondere omstandigheid.

Dit blijkt nog beter waar de bestreden beslissing dat verzoeker via de geijkte weg een verblijfsvergunning moet aanvragen indien zijn verblijf noodzakelijk is voor de uitbating van zijn vzw.

Verzoeker verwijst mutadis mutandis naar een arrest nr. 99 287 van 20 maart 2013, waarin Uw Raad overweegt:

"3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : « [...] Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation : en effet, une bonne intégration

dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (C.E, 14 juillet 2004, n° X). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défendresse estime que, à tout le moins, la durée du séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défendresse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat »

Vrije vertaling :

In voorliggend geval, de Raad stelt vast dat naar aanleiding van de verblijfsaanvraag bedoeld in punt 1.2. van huidig arrest, de verzoeker alleszins heeft aangevoerd dat hij in België verblijft sinds 2004, dat hij vlot Frans spreekt, dat hij volledig is geïntegreerd in de gebruiken en gewoonten van het Belgisch volk, en meer in het bijzonder, dat hij er vrienden heeft gemaakt. Betreffende dit argument voert de bestreden beslissing volgend motief aan : " (...) Er moet benadrukt worden dat men in redelijkheid niet inziet waarom deze elementen een regularisatie zouden verantwoorden: inderdaad, een goede integratie in de Belgische samenleving zijn elementen die kunnen, maar niet moeten leiden tot een verblijfsmachtiging (RvS 14 julie 2004, n° 133.915). Aldus kunnen deze elementen niet aangenomen worden als voldoende verantwoording om een verblijfsregularisatie aan verzoeker toe te kennen".

Er dient vastgesteld te worden dat deze motivering niet kan aangenomen worden als voldoende, aangezien zij niet toelaat de redenen te begrijpen waarom, in dit concreet geval, verwerende partij meent dat op zijn minst de duur van het verblijf in hoofdte van verzoeker en zijn integratie niet van die aard zijn om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. De afwezigheid van de vereiste verduidelijking van de motieven in de bestreden beslissing kan niet rechtgezet worden, in de mate dat het voornoemde motief slechts een principieverklaring door verwerende partij lijkt te zijn, afgeleid uit een arrest van de Raad van State, en niet de appreciatie van een situatie aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag; een onderzoek van de stukken in het administratief dossier is niet bij machte deze vaststelling te weerleggen".

In navolging van het voornoemde arrest, moet dus aangenomen worden dat een draagkrachtig motief de verzoekende partij moet toelaten te begrijpen waarom de aangevoerde elementen niet worden aangenomen. Uw Raad oordeelde (arrest nr. 99 783 van 26 maart 2013):

“De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurder minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden”.

(eigen onderlijning)

Aan deze motiveringsplicht is niet voldaan wanneer enkel in algemene bewoordingen wordt gesteld, zoals in casu, dat de aangevoerde elementen niet volstaan.

De administratie had kunnen oordelen dat de integratie-elementen en de lokale duurzame verankering in hoofde van verzoeker zoals aangevoerd en gestaafd in de aanvraag, in dit concreet geval niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zondermeer op algemene en stereotype wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie.

Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratieinspanning niet weerhouden kunnen worden als bijzondere omstandigheid..

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.”

3.2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). 3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die

worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In een eerste onderdeel van het middel voeren verzoekers aan dat slechts op algemene wijze wordt geponeerd dat de bindingen met België en elementen van integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De motivering met betrekking tot de integratie/bindings met België van verzoekers dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie/bindings met België niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom deze elementen van integratie en bindingen met België in voorkomend geval niet wijzen op een bijzondere omstandigheid.

Verzoekers kunnen evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de beslissing stereotiep en op algemene wijze gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekers zich bevinden, waarbij alle door de verzoekers aangehaalde elementen worden toegelicht om welke reden deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen.

Deze motivering dat de ingeroepen elementen van integratie/bindings met België niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren is, in het licht van de door verzoekers in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en bindingen met België, hebben de verzoekers immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden. Het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, betreffen elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

Dit vindt grondslag in de vaste rechtspraak van de Raad van State, die in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer heeft gesteld *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag*

betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend;”

De gemachtigde kan dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat de aangevoerde integratie-inspanningen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Ook in het verzoekschrift laten de verzoekers na aannemelijk te maken op welke manier deze elementen het voor haar bijzonder moeilijk maken om (tijdelijk) terug te keren naar het land van herkomst en daar de verblijfsaanvraag in te dienen en dus als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, voegt de gemachtigde geen voorwaarden toe aan de wet door elementen van integratie, talenkennis, sociale contacten of elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase, maar interpreteert hij daarmee dit begrip, conform de interpretatie van de rechtspraak van de Raad van State, zoals verduidelijkt in het hierboven geciteerde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De wet bepaalt immers niet uitdrukkelijk wat buitengewone omstandigheden zijn, hetgeen impliceert dat de wetgever dienaangaande voor een ruime discretionaire bevoegdheid in hoofdte van de gemachtigde heeft geopteerd.

Verzoekers verwijzen nog naar arrest nr. 99 287 van de Raad van 20 maart 2013, waarvan zij menen dat het mutatis mutandis kan worden toegepast. De Raad wijst er echter op dat in dit arrest de beslissing tot weigering van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door de Raad werd vernietigd omdat daarin werd gemotiveerd dat het bestuur niet inziet waarom de aangevoerde elementen een regularisatie zouden verantwoorden en dat een goede integratie en een langdurig verblijf in het Rijk kunnen, maar niet moeten leiden tot een verblijfsmachtiging, hetgeen geen afdoende motivering uitmaakt. Dergelijke motivering laat de bestuurde immers niet toe om te begrijpen waarom, in het concrete geval, het bestuur meende dat de aangehaalde elementen niet van die aard zijn dat ze een verblijfsmachtiging verantwoorden. De redenering van de Raad in dit arrest kan echter niet naar analogie in casu worden toegepast, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, nu de aard en de motiveringen van de respectievelijke bestreden beslissingen geenszins vergelijkbaar zijn. De thans bestreden beslissing behelst immers een onontvankelijkheidsbeslissing waarin wordt gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Terwijl de beslissing die bij het voormeld arrest van de Raad werd vernietigd een ongegrondheidsbeslissing was waarin uiteraard juist wel de aangevoerde integratie-elementen op afdoende en voor de bestuurde duidelijke wijze in de beoordeling moesten worden betrokken.

Verzoekers tonen niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat dit beginsel geschonden zou zijn, nu zoals hierboven werd gesteld, zij niet aannemelijk maakt dat een voorwaarde werd toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). De verzoekende partij laat na aan te tonen in welk opzicht de bestreden beslissing een schending zou inhouden van het vertrouwensbeginsel. De schending ervan kan niet worden aangenomen. Verzoekers menen dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Zij stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft beperkt tot een standaardmotivering dat met in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, zonder daarbij aan te geven wat dan wel als dergelijke “*buitengewone omstandigheden*” kan worden beschouwd. Nochtans heeft de gemachtigde van de staatssecretaris volgens verzoekers een discretionaire bevoegdheid om te oordelen wat “*buitengewone omstandigheden*” zijn, en bijgevolg ook de verplichting om omstandiger te motiveren. Verder menen de verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing de “*overige voorwaarden*” van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwist, zodat moet worden aangenomen dat de verzoekers aan die overige voorwaarden voldoen.

Voorts merkt de Raad op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat in de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing de eventuele gegrondheid van de verblijfsaanvraag niet wordt beoordeeld, zodat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zij voldoen aan “de overige voorwaarden” van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het feit dat er elementen zouden zijn die in aanmerking kunnen komen voor een al dan niet voor verzoekers positieve beoordeling van de gegrondheid, ontslaat verzoekers nog steeds niet van de vereiste eerst de onontvankelijkheid en dus de buitengewone omstandigheden voor het indienen van de aanvraag in België aan te tonen.

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt over wat wel als een buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dat de aanvrager de buitengewone omstandigheden aantoont waarin hij zich bevindt waardoor hij geen aanvraag tot verblijf kan indienen in het land van herkomst. Deze bepaling vereist dat de verwerende partij de neergelegde elementen grondig onderzoekt en motiveert waarom deze elementen wel of niet een buitengewone omstandigheid vormen. Deze bepaling vereist niet dat de verwerende partij motiveert over welke elementen de verzoekende partijen hadden moeten inroepen opdat zij zouden aantonen dat zij zich in een buitengewone omstandigheid bevinden. *In casu* heeft de verwerende partij op alle elementen, die zijn aangehaald in de aanvraag van de verzoekende partijen, uitgebreid geantwoord. De verzoekende partijen voeren bovendien niet aan dat de verwerende partij niet zou hebben gemotiveerd inzake een bepaald element.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd of dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onredelijke beoordeling heeft gemaakt, bijgevolg kan geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van het redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande.

Het eerste middel is in zijn beide onderdelen niet ernstig.

3.2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan artikel 9bis, 9ter en 62 van de verblijfs wet evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij lichten het middel toe als volgt:

“Schending van het aangevoerde middel doordat de bestreden beslissing de aangevoerde medische argumenten verwerpt zonder enig onderzoek, hoewel reeds werd vastgesteld dat zij niet aanvaard werden in het kader van een aanvraag tot medische regularisatie.

Verzoekers voeren aan in de aanvraag van 16 oktober 2013 dat eerste verzoeker wordt geconfronteerd met een aantal medische problemen die hem verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst:

“Verzoeker, Irakli LOMIDZE, kampt met een medische toestand die een zekere ernst vertoont.

De medische getuigschriften stellen dat verzoeker kampt met een posttraumatische stress-stoornis met psychote kenmerken. Dokter CATTLOOR die verzoeker behandelt, spreekt van een levenslange behandeling en herval indien de behandeling zou worden stopgezet. Ook is mantelzorg vereist volgens die dokter. (stuk 48) Dokter STUBBE spreekt van een paniekstoornis en hepatitis C als ernstige aandoeningen, die zeker voor een periode van 12 maanden moeten behandeld worden. (stuk 49) Omwille van de ontoegankelijkheid van de vereiste medicamenteuze behandeling, kan verzoeker niet terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij heeft namelijk nood aan een intensieve en gespecialiseerde behandeling. Bovendien ligt de oorzaak van zijn medische toestand in GEORGIË, zodat het volstrekt onverantwoord zou zijn hem daar te laten behandelen. Gezien de aard van de ziekte moet een confrontatie met het verleden vermeden worden.

Bijgevolg maakt de weigering om de verzoeker zijn aanvraag in te laten dienen in België een schending uit van artikel 3 EVRM. Het is namelijk een onmenselijke behandeling om een ziek persoon te verplichten om een (langdurige) reis te ondernemen naar het land waar de problemen zijn ontstaan, enkel en alleen om een verblijfsmachtiging in te dienen”.

De aangevoerde medische elementen werden voordien ook effectief aangehaald in een aanvraag tot medische regularisatie in toepassing van artikel 9ter Vw. ingediend op 17 juni 2011. Deze aanvraag

werd onontvankelijk verklaard op 17 juni 2013 zeggende dat uit de voorgelegde medische getuigschriften geen voldoende graad van ernst van de ziekte blijkt (stuk 2).

Verzoekers halen de elementen uit de (verworpen) medische aanvraag, dan maar aan in de verblijfsaanvraag van 7 juni 2013.

Verwerende partij neemt akte van de aangevoerde medische elementen (post-traumatisch stressstroornis), zonder deze in twijfel te trekken, doch stelt dat deze elementen moeten aangevoerd worden in een procedure zoals voorzien in artikel 9ter Vw. als unieke procedure voor in België verblijvende mensen met een medische aandoening. De beslissing besluit daarom:

“Het hier aangehaalde medisch element, valt buiten de context van artikel 9bis”.

Uit deze overweging volgt dat hoewel verwerende partij kennis heeft van de verwerping van de medische aanvraag, geen enkele rekening werd gehouden met de aangevoerde medische elementen. Er werd niet beoordeeld of deze elementen geen buitengewone omstandigheden konden uitmaken.

Indien een medische aandoening per hypothese niet de voldoende graad van ernst vertoont om in toepassing van artikel 9ter Vw. verblijfsrecht te geven, sluit dit niet uit dat deze aandoening een elementen kan zijn dat wijst op het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Reeds eerder oordeelde Uw Raad dat medische elementen weldegelijk buitengewone omstandigheden kunnen zijn zoals bedoeld in artikel 9bis Vw. en DVZ moet motiveren en niet enkel mag verwijzen naar de aanvraag 9ter Vw. (RvV X, 17 februari 2010; X, 29 april 2010).

Meer nog. In de bestreden beslissing stelt men dat een ontvankelijke medische aanvraag (A.I.) geen grond kan zijn voor toekenning van verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw.

Het aangevoerde middel is dan ook ernstig en gegrond.”

3.2.2.2. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij op dit punt dat de vreemdelingenwet, wat de artikelen 9bis en 9ter betreft, duidelijk heeft voorzien in twee van elkaar te onderscheiden procedures, waarbij de procedure op grond van artikel 9ter geldt als unieke procedure voor personen met een medische aandoening. De verwerende partij is aldus van oordeel dat geen verder gevolg kan worden gegeven aan de door eerste verzoeker ingeroepen medische problemen in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

De vaststelling dringt zich op dat de verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf ter staving van de buitengewone omstandigheden beriepen op medische elementen zoals zij deze reeds inriepen in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat reeds op 19 juni 2010 en aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend op grond van de psychische aandoening van eerste verzoeker.

De wetgever heeft in voormelde wetsbepaling uitdrukkelijk bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33), blijkt ook dat het de betrachting van de wetgever was om “[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.” Er blijkt derhalve niet dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte niet is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de ingeroepen medische elementen of dat zij hierin ten onrechte – met verwijzing naar de onderscheiden procedures waarin de wetgever heeft voorzien – heeft vastgesteld dat *in casu* de ingeroepen medische

elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoekers verwijzen naar arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de zaak 156 756 is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. VERHAERT